

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek X Het Boek van de Tweeledige Schemering

Canto Drie

Het Debat van Leven en Dood

Sri Aurobindo

Als een verdrietige vernietigende cadens verzonk de stem;
Het leek de voortgaande mars van het Leven te leiden
Naar een of andere stille oorspronkelijke Zinloosheid.

Meditations on Savitri

Maar Savitri antwoordde de almachtige Dood:
"O Dood, ik heb over u getriomfeerd vanbinnen ...
O Dood, niet voor mijn hart's lieflijke scherpte,
Noch voor mijn gelukkige lichaam's zaligheid alleen,
Heb ik van u de levende Satyavan opgeëist,
Maar voor zijn werk en het mijne, onze geheiligde opdracht.
Onze levens zijn God's boodschappers onder de sterren;
Om te verblijven onder Dood's schaduw zijn zij gekomen
En lokken God's licht naar de aarde voor het onwetende ras

..."

-Savitri: Boek X Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Maar Savitri antwoordde de almachtige Dood:
"O donker-bewenkbrauwde drogredenaar van het universum,
Die het Werkelijke versluiert met zijn eigen Idee,
Die met ruwe objecten Natuur's levende gezicht verbergt,
Het eeuwige maskeert met uw dans van de dood,
Gij hebt het onwetende denkvermogen geweven tot een scherm
En maakte van Denken dwaling's verschaffer en klerk,
En een valse getuige van denkvermogen's dienstbare besef.

Een estheet van het verdriet van de wereld,
Voorvechter van een hardvochtige en verdrietige filosofie,
Gij hebt woorden gebruikt om het Licht buiten te sluiten
En Waarheid binnengeropen om een leugen te rechtvaardigen.

Een leugenachtige werkelijkheid is valsheid's kroon
En een verwrongen waarheid is haar rijkste juweel.

O Dood, gij spreekt waarheid, maar waarheid, die doodt,
Ik antwoord u met de Waarheid, die redt,
Als reiziger, die zichzelf opnieuw ontdekt,
Maakte Een Materie's wereld zijn uitgangspunt,
Hij maakte van Nietsheid zijn huiskamer
En van de Nacht een proces van eeuwig licht
En van de dood een aansporing naar onsterfelijkheid.

God omwikkelde zijn hoofd tegen het zicht in Materie's pij,
Zijn bewustzijn dook in onbewuste diepten,
Al-Kennis leek een enorme duistere Onwetendheid;
De Oneindigheid droeg een grenzeloze nul's vorm.

Zijn afgronden van zaligheid werden gevoelloze diepten,
Eeuwigheid een blanco spirituele Onmetelijkheid.

Door vernietiging van een oorspronkelijke nietigheid
Nam het Tijdloze zijn grond in leegte
En tekende het beeld van een universum,
Opdat de geest zich zou kunnen wagen in de Tijd
En worstelen met onbuigzame Noodzakelijkheid
En de ziel een kosmische pelgrimage najagen.

Een geest bewoog zich in zwarte immensiteiten
En bouwde een Denken in het oeroude Niets;

Een ziel werd ontstoken in God's ontzaglijke Leegte,
Een geheime werkende gloed van ontluikend vuur.

In Nihil's afgrond wrocht zijn machtige Kracht;
Zij slingerde haar vormloze beweging in gedaanten,
Maakte Materie het lichaam van het Lichaamsloze.

Kinderlijk en schemerig ontwaakten de eeuwige Machten.

In de inerte Materie ademde een sluimerend Leven,
In een onderbewust Leven lag het Denkvermogen in slaap;
In het ontwakende leven strekte het zijn reusachtige leden
Om de loomheid van zijn dommeling van zich af te schudden;
Een gevoelloze substantie schokte tot besef,
Wereld's hart begon te slaan, haar ogen begonnen te zien,
In de bepakte stille vibraties van een brein
Tastte het denken in een kring om zichzelf te vinden,
Ontdekte spraak en voedde het nieuw geboren Woord,
Dat met overspanningen van licht wereld's onwetendheid overbrugde.
In het wakende Denkvermogen heeft de Denker zijn huis gebouwd.

Een redenerend dier wilde en beraamde en zocht;
Hij stond rechtop tussen zijn ruwe soortgenoten,
Hij bouwde het leven nieuw, nam het universum de maat,
Verzette zich tegen zijn lot en worstelde met ongeziene Vermogens,
Veroverde en gebruikte de wetten, die de wereld beheersen,
En hoopte de hemelen te berijden en de sterren te bereiken,
Een meester van zijn enorme omgeving.

Nu staart de halfgod door Denkvermogen's ramen,
Verborgen achter de gordijnen van mensen's ziel:
Hij heeft het Onbekende gezien, gekeken naar Waarheid's ongesluisde
gezicht;
Een lichtstraal van de eeuwige zon heeft hem geraakt;
Onbeweeglijk, stemloos in vooruitziende diepten,
Staat hij ontwaakt in Supernatuur's licht
En ziet een glorie van verrezen vleugelen
En ziet de onmetelijke neerdalende macht van God.

"O Dood, gij kijkt naar een onvoltooide wereld,
Door u belaagd en onzeker van haar weg,
Bevolkt door onvolmaakte geesten en onwetende levens,
En zegt, dat God niet bestaat en alles vergeefs is.

Hoe zal het kind alreeds de man zijn?

Zal hij, omdat hij kind is, nooit groeien?

Zal hij, omdat hij onwetend is, nooit leren?

In een klein fragiel zaadje schuilt een geweldige boom,
In een minuscuul gen is een denkend wezen opgesloten;
Een klein element in een kleine spermacel,
Het groeit en is een veroveraar en een wijsgeer.

Wilt gij dan, O Dood, God's mystieke waarheid uitspugen,
Het occulte spirituele wonder ontkennen?

Wilt gij nog steeds zeggen, dat er geen geest is, geen God?

Een stille materiële Natuur ontwaakt en ziet;
Zij heeft spraak uitgevonden, een wil onthuld.

Iets wacht daar er voorbij, waar zij naar streeft,
Iets omringt haar, waarin zij groeit:
Om de geest bloot te leggen, om terug te veranderen in God,
Om boven zichzelf uit te stijgen is haar transcendente taak.

In God besloten begon de wereld te ontstaan,
Traag reist zij naar de manifeste God:
Onze imperfectie zwoegt naar volmaaktheid,
Het lichaam is de vlinderpop van een ziel:
Het oneindige houdt het eindige in zijn armen,
De Tijd reist naar de geopenbaarde eeuwigheid.

Als een miraculeus bouwsel van de eeuwige Magiër,
Verbergt de Materie haar mysterie voor haar eigen ogen,
Een geschrift, geschreven in cryptische tekens,
Een occult document van de Al-Wonderschone's kunst.

Alles hier getuigt van zijn verborgen macht,
In alles voelen wij zijn aanwezigheid en zijn vermogen.

Een vuurzee van soevereine glorie is de zon,
Een glorie is de gouden en glinsterende maan,
Een glorie is zijn droom van de purperen hemel.

Een mars van zijn grootsheid zijn de wentelende sterren.

Zijn lach van schoonheid breekt uit in groene bomen,
Zijn momenten van schoonheid triomferen in een bloem;
Het blauwe zee's gezang, de beek's dwalende stem
Zijn murmelingen, gevallen van de Eeuwige's harp.

Deze wereld is God, vervuld in uiterlijkheid.

Zijn wegen dagen onze rede en ons gevoel uit;
Door blinde ruwe bewegingen van een onwetende Kracht,
Door middelen, die wij verwerpen als klein, obscuur of laag,
Als een grootsheid, gegrondvest op kleine dingen,
Heeft hij een wereld gebouwd in de onbekende Leegte.

Hij heeft zijn vormen bijeengebracht uit oneindig klein stof;
Zijn wonderen zijn gemaakt van onbetekenende dingen.

Als het denkvermogen gebrekkig is, het leven ongeschoold en ruw,
Als er wrede maskers zijn en kwade daden,
Dan zijn zij voorvallen in zijn onmetelijke en gevarieerde plot,
Zijn grote en gevaarlijke drama's noodzakelijke stappen;
Hij maakt met deze en zijn hele passiespel,
Een spel en toch geen spel, maar het diepzinnige plan
Van een transcendente wijsheid, die wegen vindt
Om haar Heer te ontmoeten in de schaduw en de Nacht:
Boven haar is het waken van de sterren;
Gadegeslagen door een afgezonderde Oneindigheid,
Belichaamd zij in stille Materie het Goddelijke,
In symbolische denkvermogens en leeft het Absolute.

Een wonderzaaier is haar mechanische ambacht;
Materie's machine werkte de wetten uit van het denken,
Leven's mechanismen dienden het zwoegen van een ziel:
De Machtige Moeder heeft haar schepping gewrocht,
Een enorme gril, zelfgebonden door ijzeren wetten,
En God opgesloten in een enigmatische wereld:
Zij heeft het Alwetende gewiegd in een onwetende slaap,
Almacht dreef zij op Inertie's rug,
Betrad volmaakt met goddelijke onbewuste stappen
De enorme cirkel van haar wonderwerken.

Onsterfelijkheid verzekerde zichzelf door de dood;
Het Eeuwige's gezicht werd gezien door de driften van de Tijd.

Hij heeft zijn kennis vermomd als Onwetendheid,
Zijn Goed heeft hij gezaaid in Kwaad's monsterlijke bed,
Van vergissing een deur gemaakt, waardoor Waarheid kon binnenkomen,
Zijn plant van zaligheid bewaterd met Verdriet's tranen.

Een duizend aspecten wijzen terug naar de Ene;
Een duale Natuur bedekte het Unieke.

In deze ontmoeting van de Eeuwige's mengende maskerades,
Deze wirwar-dans van gepassioneerde tegendelen
Als minnaars in een verboden omhelzing opgesloten,
De onenigheid van hun verloren identiteit,
Door deze worsteling en dit gekijf van de uitersten van Vermogen
Worstelden aarde's miljoenen wegen naar goddelijkheid.

Alles strompelde verder achter een strompelende Gids,
Toch is elke strompeling een noodzakelijke stap
Op onbekende routes naar een onkenbaar doel.

Alles blunderde en raakte verdwaald naar het Ene Goddelijke.

Alsof getransmuteerd door een titanische betovering
Namen de eeuwige Vermogens een dubieus gezicht:
De idolen van een zijdelingse goddelijkheid,
Zij droegen de kop van dier of trol,
Namen de oren van faun, de sater's hoof,
Of herbergden de demonische in hun blik:
Een oneerlijk doolhof maakten zij van het denkende denkvermogen
Zij ondergingen een metamorfose van het hart,
Lieten bacchantische feestvierders toe vanuit de Nacht
Tot in zijn heiligdom van verrukkingen,
Zoals in een Dionysische maskerade.

Op de hoofdwegen, in de tuinen van de wereld,
Wentelden zij vergeetachtig van hun goddelijke delen
Als dronkaards van een verschrikkelijke Circeaanse wijn
Of als een kind, dat nonchalant ligt en speelt in Natuur's slijk.

Zelfs wijsheid, de houwer van de wegen van God,
Is een partner in het diepe desastreuze spel:

Verloren is de pelgrim's knapzak en reistas,
Zij verzuimt de kaart te lezen en naar de ster te kijken,
Een schamele zelfingenomen deugd is haar voorraad
En rede's pragmatische tasten of abstract zicht,
Of zij onderwijst de techniek van een kortstondig uur's succes,
Een deurwaarder op bruikbaarheid's school.

Aan het oceaanoppervlak van onmetelijk Bewustzijn
Worden kleine gedachten in scholen opgevist in een net,
Maar de grote waarheden ontsnappen aan haar beperkte worp;
Beschut voor de visie door schepping's diepten,
Zwemmen zij obscuur in blinde enorme afgronden,
Veilig voor de kleine peilende dieploden van het denkvermogen,
Te ver voor de nietige duiker's ondiepe sprong.

Onze sterfelijke visie tuurt met onwetende ogen;
Het heeft geen blik op het diepe hart van dingen.

Onze kennis wandelt steunend op Dwaling's staf,
Een aanbidder van valse dogma's en valse goden,
Of de fanaticus van een vurig intolerant geloof
Of een zoeker, die aan elke waarheid twijfelt, die hij vindt,
Een scepticus, die het Licht het hoofd biedt met een onbuigzaam Nee
Of die het hart verkild met een droge ironische glimlach,
Een cynicus, die de god uitroeit in de mens;
Een donkerte wentelt op de paden van de Tijd
Of verheft zijn reuzenhoofd om de sterren te bezoedelen;
Het vertroebelt het interpreterende denkvermogen
En onderschept de orakels van de Zon.

Doch Licht is daar; het staat aan de poorten van de Natuur:
Het draagt een toorts om de reiziger binnen te leiden.

Het wacht om aangestoken te worden in onze geheime cellen;
Het is een ster, die een onwetende zee verlicht,
Een lamp op ons achterdek, die zich boort in de nacht.

Terwijl kennis groeit, vlamt Licht op van binnenuit:
Het is een stralende krijger in het denkvermogen,
Een adelaar van dromen in een voorvoelend hart,
Een wapenuitrusting in de strijd, een boog van God.

Dan komen grotere dageraden en Wijsheid's prachtvertoon

Doorkruist de wezen's schemerige half-verlichte velden;
Filosofie beklimt Denken's bewolkte toppen
En Wetenschap ontruikt de Natuur's occulte vermogens,
Enorme djinns, die een dwerg's kleine behoeften dienen,
Toont de verzegelde kleinigheden van haar kunst
En veroverd haar door haar eigen gevangen kracht.

Op hoogten onbereikt door denkvermogen's meest gedurfde vlucht,
Aan een gevaarlijke rand van de falende Tijd
Trekt de ziel zich terug in zijn onsterfelijke Zelf;
Mensen's kennis wordt God's hemelse Straal.

Daar is de mystieke werkelijkheid, vanwaar het vermogen ontspringt,
Waarvan het vuur brandt in de ogen van de ziener en de wijze;
Een bliksemende flits van visionair zicht,
Het speelt op een innerlijke rand van het denkvermogen:
Denken staart verstild in een stralende Leegte.

Een stem komt omlaag van mystieke ongeziene pieken:
Een uitroep van pracht vanuit een mond van storm,
Het is de stem, die spreekt tot nacht's diepzinnigheid,
Het is de donder en het vurige appèl.

Boven de sferen, die klimmen vanaf de onwetende aarde,
Wordt een hand geheven naar de Onzichtbare's werkelijkheid,
Voorbij de superbewuste's verblindende lijn
En plukt de schermen weg van het Onbekende;
Een geest binnenin kijkt in de ogen van het Eeuwige.

Het hoort het Woord, waarvoor onze harten doof waren,
Het ziet door de vuurzee, waarvoor onze gedachten blind werden;
Het drinkt van de naakte borsten van de glorieuze Waarheid,
Het leert de geheimen van de eeuwigheid.

Aldus was alles gedompeld in de raadselachtige Nacht,
Aldus is alles opgetild om een verblindende Zon te ontmoeten.

O Dood, dit is het mysterie van uw heerschappij.

In aarde's abnormale en magische veld,
Op haar doelloze reis gedragen door de zon,
Tussen geforceerde marsen van de grote stille sterren,
Nam een duisternis de velden van God in bezit,

En Materie's wereld werd door uw gedaante beheerst.

Uw masker heeft het Eeuwige's gelaat bedekt
De Zaligheid, die de wereld gemaakt heeft, is in slaap gevallen.

Achtergelaten in het Onmetelijke sluimerde zij verder:
Een kwaadaardige transmutatie namen haar ledematen over,
Totdat zij zichzelf niet meer kende.

Slechts door haar scheppende sluimering fladderden
Tere herinneringen aan de bedoelde vreugde en schoonheid
Onder de hemel's blauwe lach tussen groen beklede bomen
En gelukkige verkwistingen van geuren en tinten,
In het veld van de gouden promenade van de zon
En de wake van droomlicht van de sterren,
Midden tussen hoge mediterende toppen van heuvelen,
Op de boezem van de weelderige, door de regen gekuste aarde
En door de saffieren tuimelingen van de zee.

Maar nu is de oorspronkelijke onschuld verloren,
En Dood en Onwetendheid besturen de sterfelijke wereld
En Natuur's aanblik draagt een somberder kleur.

De aarde heeft nog altijd haar vroegere charme en gratie behouden,
De grandeur en de schoonheid zijn nog steeds de hare,
Maar de goddelijke Inwoner is gesluierd.

De zielen van de mensen zijn van het Licht afgedwaald
En de grote Moeder wendt haar gezicht af.

De ogen van de schepster Zaligheid zijn gesloten
En smart's aanraking heeft haar gevonden in haar dromen.

Als zij zich wendt en keert op haar bed van Leegte,
Omdat zij niet kan ontwaken en zichzelf vinden
En niet opnieuw haar perfecte gedaante kan opbouwen,
Vergeetachtig van haar natuur en haar staat,
Haar instinct vergetend van gelukzaligheid,
Vergetend om een wereld te scheppen van vreugde,
Weent zij en laat haar schepsel's ogen wenen;
Met smart's scherpte haar kinderen's borsten testend,
Verbruikt zij op leven's vergeefse woestenij van hoop en gezwoeg
De schrijnende luxe van verdriet en tranen.

In de nachtmerrieverandering van haar halfbewuste droom,
Zelf gemarteld en martelend door haar aanraking,
Komt zij tot onze harten en lichamen en ons leven
En draagt een hard en wreed masker van pijn.

Onze natuur, verwrongen door de abortieve geboorte,
Retourneert verdraaide antwoorden op leven's ondervragende schokken,
Vindt een bittere smaak in wereld's pijnen,
Drinkt de scherpe wijn van verdriet's perversiteit.

Er is een vloek gelegd op de pure vreugde van het leven:
Heerlijkheid, God's zoetste teken en Schoonheid's tweeling,
Gevreesd door de aspirerende heilige en de sobere wijsgeer,
Wordt gemeden als een gevaarlijk en ambigue bedrog,
Als een misleidende kunstgreep van een hels Vermogen
Verleidt het de ziel tot zijn zelf-kwetsing en val.

Een puriteinse God maakte van genoeg een giftige vrucht,
Of een rode drug in de marktplaats van de Dood,
En zonde het kind van Natuur's extase.

Toch jaagt elk schepsel naar geluk,
Koopt met wrede pijnen of door tranen van geweld
Van de doffe borst van de onbezielde globe
Een of ander fragment of gebroken scherf van zaligheid.

Zelfs vreugde zelf wordt een giftige teug;
Haar honger is gemaakt tot een vreselijke haak van het Lot.

Alle middelen zijn geoorloofd om een enkele straal te vangen,
De eeuwigheid opgeofferd voor een moment's zaligheid:
Toch is de aarde voor vreugde gemaakt en niet voor verdriet
En niet als een droom in de eindeloos lijdende Tijd.

Ofschoon God de wereld gemaakt heeft voor zijn heerlijkheid,
Nam een onwetende Macht de leiding en leek op zijn Wil
En Dood's diepe valsheid heeft het Leven overmeesterd.

Alles werd een spel van Kans, dat het Lot nabootst.

“Als een geheime sfeer van pure gelukzaligheid,
Diep als een saffieren hemel ademen onze geesten;

Ons hart en lichaam voelen de obscure roep,
Onze zintuigen tasten ernaar en raken het aan en verliezen het weer.

Als dit zich terugtrok, zou de wereld zinken in de Leegte;
Als dit er niet was, dan kon niets bewegen of leven.

Een verborgen Gelukzaligheid is aan de wortels van dingen.

Een stille Heerlijkheid beschouwt Tijd's talloze werken:
Om God's vreugde te huisvesten, gaf de Ruimte rijkelijke gelegenheid,
Om God's vreugde te huisvesten in het zelf, werden onze zielen geboren.

Dit universum bewaakt een oude betovering;
Haar objecten zijn gekerfde bekens van Wereld-Heerlijkheid,
Waarvan de betoverde wijn een of andere ziel's verrukkingsdrank is:
De Al-Wonderschone heeft de hemel volgepakt met zijn dromen,
Hij heeft van de blanco oeroude Ruimte zijn wonderhuis gemaakt;
Hij heeft zijn geest verspild in Materie's tekenen:
Zijn vuren van grandeur branden in de grote zon,
Hij glijdt glinsterend door de hemel in de maan;
Hij is schoonheid, die kweelt in de velden van geluid;
Hij zingt de stanza's van de oden van de Wind;
Hij is stilte, die s'nachts naar de sterren kijkt;
Hij ontwaakt bij de dageraad en roept van elke tak,
Ligt verdoofd in steen en droomt in bloem en boom.

Zelfs in dit werk en smart van Onwetendheid,
Op de harde gevaarlijke grond van de moeilijke aarde,
Ondanks dood een kwade omstandigheid,
Zet een wil tot leven door, een vreugde om te bestaan.

Er is een vreugde in alles, wat het zintuig treft,
Een vreugde in alle ervaring van de ziel,
Een vreugde in kwaad en een vreugde in goed,
Een vreugde in deugd en een vreugde in zonde:
Gelijkmoedig voor dreiging van de Karmische wet,
Durft de vreugde te groeien op verboden grond,
Haar sap stroomt door de plant en de bloemen van Pijn:
Het huivert met het drama van lot en tragische doem,
Het onttrekt haar voedsel aan verdriet en verrukking,
Door gevaar en moeilijkheid scherpt het haar sterkte;
Het kronkelt met reptiel en worm
En verheft haar hoofd, een gelijke van de sterren;

Zij deelt de feeën's dans, dineert met de gnoom:
Het koestert zich in het licht en de warmte van vele zonnen,
De zon van Schoonheid en de Zon van Vermogen
Strelen en voeden het met gouden stralen;
Het groeit naar de Titaan en de God.

Op aarde draalt het en drinkt haar diepe vulling,
Door het symbool van haar plezier en haar pijn,
Van de druiven van de Hemel en de bloemen van de Afgrond,
Van de vurige scheuten en de foltervaardigheid van de Hel
En schemerige fragmenten van de glorie van het Paradijs.

In de kleine schamele pleziertjes van mensen's leven,
In zijn kleinzielige passies en vreugde vindt het een smaak,
Een smaak in tranen en kwelling van gebroken harten,
In de kroon van goud en de kroon van doornen,
In leven's nectar van lieflijkheid en haar bittere wijn.

Het hele bestaan onderzoekt het naar onbekende zaligheid,
Peilt alle ervaring naar nieuwe en vreemde dingen.

Het leven brengt in het aardse schepsel's dagen
Een taal van glorie van een helderdere sfeer:
Het verdiept zich in zijn mijmeringen en zijn Kunst,
Het springt op de glorie van een of ander volmaakt woord,
Het jubelt bij zijn hoge beslissingen en nobele daden,
Zwerft in zijn dwalingen, trotseert de afgrond's rand,
Het klimt door zijn beklimmingen, wentelt in zijn val.

Engelachtige en demonische bruiden delen zijn kamer,
De bezitters of mededingers naar leven's hart.
Voor de genierter van de kosmische scene
Zijn zijn grootsheid en zijn kleinheid gelijk,
Zijn grootmoedigheid en gemeenheid tinten,
Geworpen op een of andere neutrale achtergrond van de goden:
Hij bewondert de Artiest's vaardigheid, die alles beraamde.

Maar niet voor eeuwig duurt dit gevarenspeel:
Voorbij de aarde, maar bedoeld voor de verlostte aarde,
Bereiden wijsheid en vreugde hun volmaakte kroon voor;
Bovenmenselijke Waarheid doet een beroep op de denkende mens.

Tenslotte keert de ziel zich naar eeuwige dingen,

In elke schrijn roept het om de omhelzing van God.

Dan wordt daar het bekronende Mysterie gespeeld,
Dan wordt het verlangde mirakel bereikt.

Onsterfelijke Zaligheid opent haar grote hemelse ogen
Naar de sterren, zij roert haar machtige ledematen;
De Tijd huivert bij de sappische strofen van haar liefdeslied
En de Ruimte vult zich met een reine zaligheid.

Dan klimt zij, het menselijke hart overlatend aan zijn verdriet,
Sprak achterlatend en de naam-bepaalde domeinen,
Door een glinsterende, van ver geziene hemel van woordloos denken,
Door naakte gedachtevrije hemelen van absoluut zicht,
Naar de toppen, waar het ongebooren Idee,
Zich de toekomst herinnerend, die komen moet,
Neerkijkt op de werken van de werkende Kracht,
Onveranderlijk boven de wereld, die het heeft gemaakt.

In het onmetelijke gelach van Waarheid's zon,
Als een grote hemelvogel op een bewegingsloze zee
Zweefde haar gevleugelde vurigheid van scheppende vreugde
Boven de stille diepte van Eeuwige's vrede.

Dit was het doel, dit was de hemelse Wet,
Natuur's toegewezen taak, wanneer met schoonheid doordrenkt,
In schemerige mistwateren van onbewuste slaap,
Vanuit de Leegte deze grootse schepping verrees,
Hiervoor kwam de Geest in de Afgrond
En laadde met zijn vermogen Materie's onwetende kracht,
Om in Nacht's bare zitting naar kathedraal Licht,
In Dood's werkelijkheid onsterfelijkheid te repatriëren.

Een mystieke langzame transformatie is aan het werk.

Heel onze aarde begint met slijk en eindigt in de hemel,
En Liefde, die eens een dier's begeerte was,
Dan een zoete gekte in het opgetogen hart,
Een vurig kameraadschap in het gelukkige denkvermogen,
Wordt een wijd spiritueel verlangen's ruimte.

Een eenzame ziel passioneert voor het Allene,
Het hart, dat de mens beminde, huivert bij de liefde van God.

Een lichaam is zijn kamer en zijn schrijn.

Dan is ons wezen gered van afzondering;
Alles is zichzelf, alles wordt opnieuw gevoeld in God:
Een Minnaar, die neigt vanuit zijn klooster's deur,
Verzamelt de hele wereld in zijn enkele borst.

Dan zal de business van Nacht en Dood falen:
Als eenheid gewonnen is, wanneer de strijd verloren is
En alles gekend is en alles gegrepen door Liefde,
Wie zou dan terugkeren naar onwetendheid en pijn?

“O Dood, ik heb over u getriomfeerd vanbinnen;
Ik beef niet langer bij de aanval van verdriet;
Een machtige kalmte, diep van binnen gezeteld,
Heeft mijn lichaam en mijn gevoel in bezit genomen:
Het neemt het wereld's verdriet en transmuteert het in sterkte,
Het maakt wereld's vreugde één met de vreugde van God.

Mijn eeuwige liefde zit getroond op God's kalmte;
Want Liefde moet juist uitstijgen boven de hemelen
En haar geheime onuitsprekelijke zin vinden;
Het moet haar menselijke wegen veranderen in goddelijke,
En toch haar soevereiniteit van aardse zaligheid behouden.

O Dood, niet voor mijn hart's lieflijke scherpte,
Noch voor mijn gelukkige lichaam's zaligheid alleen,
Heb ik van u de levende Satyavan opgeëist,
Maar voor zijn werk en het mijne, onze geheiligde opdracht.

Onze levens zijn God's boodschappers onder de sterren;
Om te verblijven onder Dood's schaduw zijn zij gekomen
En lokken God's licht naar de aarde voor het onwetende ras,
Zijn liefde om de leegte in mensen's hart te vullen,
Zijn zaligheid om het ongelukkigheid van de wereld te helen.

Want ik, de vrouw, ben de kracht van God,
Hij de Eeuwige's afgevaardigde ziel in de mens.

Mijn wil is groter dan uw wet, O Dood,
Mijn liefde is sterker dan de bindingen van het Lot:
Onze liefde is het hemelse zegel van de Allerhoogste.

Ik bewaak dat zegel tegen uw verscheurende handen.

Liefde moet niet ophouden om te leven op de aarde;
Want Liefde is de heldere verbinding tussen de aarde en de hemel,
Liefde is de verre Transcendente's engel hier;
Liefde is mensen's pand op het Absolute.“

Doch aan de vrouw antwoordde Dood, de god,
Met de ironische lach van zijn stem,
Het werk van de sterren ontmoedigend:
“Zelfs zo bedriegen de mensen de Waarheid met prachtige gedachten.

Zo wilt gij de glorieuze charlatan, het Denkvermogen, inhuren
Om van zijn Ideaal's ragfijne sfeer een subtiel gewaad
Te weven voor uw lichaam's naakte begeerten
En uw hart's klampende begerige hartstocht te kleden?

Beklad niet het web van het leven met magische tinten:
Maak liever uw denken een vlak en betrouwbaar glas,
Dat Materie en sterfelijkheid weerspiegelt,
En ken uw ziel als een product van het vlees,
Een verzonnen zelf in een geconstrueerde wereld.

Uw woorden zijn grote murmelingen in een mystieke droom.

Want hoe zou in het bevlekte hart van de mens
De vlekkeloze grandeur kunnen verblijven van de droom-geschapen God,
Of wie kan een goddelijk gezicht en gedaante zien
In de naakte tweebenige worm, die gij mens noemt?

O menselijk gezicht, doe de door het denkvermogen geschilderde
maskers af:
Wees het dier, de worm, die de Natuur heeft bedoeld;
Aanvaard uw futiele geboorte, uw nauwe leven.

Want waarheid is kaal als steen en hard als de dood;
Leef kaal in de kaalheid, hard met waarheid's hardheid.“

Maar Savitri antwoordde aan de verschrikkelijke God:
“Ja, ik ben menselijk. Toch zal de mens door mij,
Want het is in de mens, dat God zijn uur verwacht,
U vertrappen om de onsterfelijke hoogten te bereiken,
Verdriet en pijn en lot en dood transcenderend.

Ja, mijn menselijkheid is een masker van God:
Hij verblijft in mij, de beweging van mijn daden,
Het grote wiel draaiend van zijn kosmische werk.

Ik ben het levende lichaam van zijn licht,

Ik ben het denkende instrument van zijn vermogen,
Ik incarneer Wijsheid in een aardse borst,
Ik ben zijn veroverende en onverslaanbare wil.

De vormloze Geest heeft in mij zijn gedaante getekend;
In mij zijn het Naamloze en de geheime Naam.“

De Dood zond vanuit de ongelovige Duisternis zijn kreet:
“O priesteres in verbeelding's huis,
Overreed eerst Natuur's vaste onveranderbare wetten
En maak het onmogelijke uw dagelijkse werk.

Hoe kunt gij twee eeuwige vijanden dwingen om te huwen?

Onverzoenlijk in hun omarming
Maken zij de glorie van hun zuivere uitersten ongedaan:
Een ongelukkig huwelijk verminkt hun onvolgroeide kracht.

Hoe zal uw wil het ware en onware een maken?

Waar Materie alles is, daar is Geest een droom:
Wanneer allen de Geest zijn, dan is Materie een leugen,
En wie was de leugenaar, die het universum heeft gesmeed?

Het Werkelijke kan niet met onwerkelijke paren.
Hij, die zich naar God zou willen keren, moet de wereld verlaten;
Hij, die zou willen leven in de Geest, moet het leven opgeven;
Hij, die het Zelf heeft ontmoet, doet afstand van het zelf.

De reizigers van de miljoenen routes van het denkvermogen,
Die door het Bestaan zijn gereisd tot het einde,
De wijzen, die de wereld-oceaan's onmetelijkheden verkend hebben,
Vonden vernietiging de enige veilige haven.

Slechts twee zijn de deuren van mensen's ontsnapping,
De dood van zijn lichaam is Materie's poort naar vrede,
De dood van zijn ziel zijn laatste gelukzaligheid.

In mij neemt alles zijn toevlucht, want ik, de Dood, ben God.“

Maar Savitri antwoordde aan de machtige Dood:
“Mijn hart is wijzer dan Rede's gedachten,
Mijn hart is sterker dan uw ketenen, O Dood.

Het ziet en voelt het ene Hart, dat klopt in alles,
Het voelt de verheven Transcendente's zonnige handen,
Het ziet de kosmische Geest aan het werk;
In de schemerige Nacht ligt het alleen met God.

Mijn hart's sterkte kan het verdriet van universum dragen
En nimmer wankelen op zijn heldere pad,
Zijn witte enorme omloop door God's vrede.

Het kan de zee opdrinken van de Al-Vreugde
En nooit de witte spirituele aanraking verliezen,
De kalmte, die broedt in de diepe Oneindigheid.“

Hij zei, “Zijt gij echt zo sterk, O hart,
O ziel, zo vrij? En kunt gij dan heldere genoegens vergaren
Van mijn bloesentakken langs de weg,
En toch niet afdwalen van het doel van uw moeilijke reis,
Wereld's gevaarlijke aanraking ondervinden en nooit vallen?

Toon mij uw sterkte en vrijheid van mijn wetten.“

Maar Savitri antwoordde, “Zeker zal ik onder de groene
En fluisterende wouden van het Leven
Dichtbij geboezemde genoegens vinden, alleen de mijne sinds de zijne,
Of de mijne voor hem, omdat onze vreugdes één zijn.

En als ik draal, dan is de Tijd de onze en God's,
En als ik val, is dan zijn hand niet dicht bij de mijne?

Alles is één enkel plan, iedere zijdelingse daad
Verdiept het ziel's antwoord, brengt het doel dichterbij.“

De Dood, het geringschattende Nihil, antwoordde haar:
“Bewijs dan uw absolute kracht aan de wijze goden,
Door aardse vreugde te kiezen! Doe aanspraak op het zelf
En leef toch vrij van het zelf en zijn grove maskers.

Dan zal ik u alles geven, wat uw ziel begeert,
Al de kortstondige vreugdes, die de aarde bewaart voor het sterfelijke
hart.

Alleen de enige dierbaarste wet, die boven alles gaat,

Verbieden harde wetten en uw ironische lot.

Mijn eens gewrochte wil blijft onveranderd door de Tijd,
En Satyavan kan nimmer meer de uwe zijn.“

Maar Savitri antwoordde aan het vage Vermogen:
“Als de ogen van de Duisternis recht kunnen kijken naar de Waarheid,
Kijk dan in mijn hart en geef, wetend, wat ik ben,
Wat u wilt of wat u moet, O Dood.

Niets anders eis ik dan Satyavan alleen.“

Er was een stilte als van twijfelachtige noodlottigheden.

Als iemand, die nog laatdunkend is, die zwicht voor een punt,

Meditations on Savitri

De Dood boog zijn soevereine hoofd in koele instemming:
"Ik geef u, gered van de dood en van een schrijnend lot,
Wat ook eens de levende Satyavan
In zijn hart verlangde voor Savitri. ...
Keer terug, O kind, naar uw verloochende aarde."
Maar Savitri antwoordde, "Uw geschenken staan tegen.
De aarde kan niet opbloeien, als alleen ik terugkeer."
-Savitri: Boek X Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Boog de Dood zijn soevereine hoofd in koele instemming:
"Ik geef u, gered van de dood en van een schrijnend lot,
Wat ook eens de levende Satyavan
In zijn hart verlangde voor Savitri.

Heldere middagen geef ik u en ongedeerde dageraden,
Dochters van uw eigen gedaante in hart en denkvermogen,
Blonde heldenzonen en onverstoorde lieflijkheid
Van vereniging met uw echtgenoot, dierbaar en oprecht.

En gij zult gelukzaligheid oogsten in uw vreugdevolle huis,
Wanneer de avonden u omringen.

Liefde zal door u vele samengebrachte harten binden.

De tegenovergestelde lieflijkheid in uw dagen zal samenkomen
Van toegenegen dienstbaarheid aan uw leven's verlangde
En liefhebbende keizerrijk over alles, wat gij beminde,
Twee polen van zaligheid één gemaakt, O Savitri.

Keer terug, O kind, naar uw verloochende aarde.“

Maar Savitri antwoordde, “Uw geschenken staan tegen.

De aarde kan niet opbloeien, als alleen ik terugkeer.“

Meditations on Savitri

Toen zond de Dood opnieuw zijn dreigende kreet uit ...
“Wat weet gij van aarde’s rijke en veranderende leven,
Die denkt, dat met één dode man alle vreugde moet
ophouden? ...
Maar Savitri antwoordde aan de vage god,
“Geef mij Satyavan terug, mijn enige heer.
Uw gedachten zijn leeg voor mijn ziel, die de diepe
Eeuwig waarheid voelt in vergankelijke dingen.”
Aldus streden met gewapende spraak de grote opponenten.
-Savitri: Boek X Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Toen zond de Dood opnieuw zijn dreigende kreet uit,
Zoals een leeuw raast tegen zijn ontsnappende prooi:
“Wat weet gij van aarde’s rijke en veranderende leven,
Die denkt, dat met één dode man alle vreugde moet ophouden?”

Hoop niet ongelukkig te zijn tot het einde:
Want smart sterft spoedig in het vermoeide menselijke hart;
Spoedig zullen andere gasten de lege kamers vullen.

Als een vergankelijke schildering op een rustdag's vloer,
Getekend voor een moment's schoonheid, was liefde gemaakt.

Of, wanneer als reiziger op het eeuwige spoor,
Haar voorwerpen vloeiend veranderen in haar omarming
Als golven voor een zwemmer op oneindige zeeën.“

Maar Savitri antwoordde aan de vage god,
“Geef mij Satyavan terug, mijn enige heer.

Uw gedachten zijn leeg voor mijn ziel, die de diepe
Eeuwig waarheid voelt in vergankelijke dingen.“

De Dood antwoordde haar, “Keer terug en beproef uw ziel!

Spoedig zult gij, tot bedaren gekomen, vinden, dat andere mannen
Op de kwistige aarde schoonheid, kracht en waarheid hebben,
En wanneer gij halfvergeten hebt, zal een van deze
Zichzelf winden om uw hart, dat behoefte heeft
Aan een of ander menselijk antwoordend hart tegen uw borst;
Want wie, sterfelijk zijnde, kan blij alleen wonen?

Dan zal Satyavan in het verleden verglijden,
Een tedere herinnering, van u weggedrongen
Door nieuwe liefde en uw kinderen's tere handen,
Tot gij u zult verwonderen, of gij überhaupt hebt liefgehad.

Zo is het leven, dat aarde's gezwoeg heeft opgevat,
Een constante stroom, die nooit hetzelfde is.“

Maar Savitri antwoordde de machtige Dood:
“O duistere ironische criticus van God's werk,
Gij tart het denkvermogen en lichaam's haperende zoektocht
Naar wat het hart behoudt in een profetisch uur
En de onsterfelijke geest zich eigen zal maken.

Het mijne is een hart, ofschoon verlaten, dat
Het beeld vereerde van een god, die zijn liefde aanbad;

Ik heb gebrand in vlammen om in zijn voetstappen te reizen.

Zijn wij niet degenen, die onmetelijke eenzaamheid verdroegen,
Gezeten op de heuvelen alleen met God?

Waarom strijdt gij vergeefs met mij, O Dood,
Een denkvermogen, verlost van alle schemerige gedachten,
Voor wie de geheimen van de goden duidelijk zijn?

Want nu weet ik tenslotte boven alle twijfel,
Dat de grote sterren branden met mijn onophoudelijke vuur
En leven en dood beiden van deze brandstof gemaakt zijn.

Het leven was slechts mijn blinde poging om lief te hebben :
De aarde zag mijn worsteling, de hemel zag mijn overwinning;
Alles zal worden aangegrepen, getranscendeerd, daar zullen,
Hun sluiers afwerpend voor het bruiloftsvuur,
De eeuwige bruidegom en de bruid kussen.

De hemelen accepteren tenslotte onze gebroken vluchten.

Aan ons leven's voorstevan, die de golven van de Tijd breekt,
Heeft geen signaallicht van hoop tevergeefs geschenen.“

Zij sprak; de grenzeloze leden van de god
Alsof door een geheime extase bestormd,
Sidderden in stilte, zoals de Oceaan's schemerige velden
Zich duister roeren, overgeleverd aan de maan.

Toen, opgetild als door een plotselinge wind,
Rondom haar heen in die vage en schitterende wereld,
Trilde het schemerlicht als een barstende sluier.

Aldus streden met gewapende spraak de grote opponenten.

Rondom die geesten in de glinsterende mist
Vluchtte een zich verdiepend halflicht met parelmoeren vleugelen,
Alsof om een of andere verre ideale Morgen te bereiken.
Omljnd vlogen haar gedachten door de blinkende waas,
Zich helder-gekortwiekt mengend met lichten en sluiers
En al haar woorden werden als verblindende juwelen gevangen
Tot in de gloed van een mysterieuze wereld,
Of bedrogen in de regenboogwisseling van haar kleuren,

Zoals echo's dreven, vervagend in een ver geluid.

Elke uiting, elke stemming moet daar
Een vergankelijk weefsel worden, geregen door het denkvermogen
Om een ragfijn gewaad te maken van mooie verandering.

Aandachtig naar haar stille wil wandelde zij
Op het schemerige gras van vage onwerkelijke vlakten,
Een zwevende sluier van visioenen voor haar uit,
Een slepend gewaad van dromen achter haar voet.

Maar nu riep haar geest's vlam van bewuste kracht,
Zich verwijderend van een lieflijkheid zonder vrucht,
Haar gedachten terug van spraak om binnenin te zetelen
In een diepe kamer in meditatie's huis.

Want alleen daar kon de ziel's ferme waarheid verblijven:
Onvergankelijk, een vuur van opoffering,
Vlamde het niet uitgedoofd op in het midden van de haard,
Waar voor de hoge huismeester en zijn gezellin
Het hofstee's wakende en getuigende vuur brandt,
Waaraan de altaren van de goden worden ontstoken.

Alles ging, nog altijd voortgedreven, zwevend onveranderd verder,
Nog steeds was de volgorde van deze werelden omgekeerd:

Meditations on Savitri

De sterfelijke ging voorop, de god en geest
gehoorzaamden
En zij achteraan was de leider van de mars
En zij vooruit waren de volgers van haar wil. ...
De Dood liep voor haar en Satyavan,
In de duistere voorkant van de Dood een falende ster.
Boven bevond zich de ongeziene balans van zijn lot.
-Savitri: Boek X Canto III

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

De sterfelijke ging voorop, de god en geest gehoorzaamden
En zij achteraan was de leider van de mars
En zij vooruit waren de volgers van haar wil.

Voort reisden zij over de dwalende wegen,
Vaak vergezeld door glinsterende nevelen.

Maar nu vluchtte alles sneller, alsof verstoord,
Ontsnappend aan de helderheid van de ziel.

Gelijk een hemelvogel op juwelen vleugelen van de wind,
Gedragen als een gekleurd en omhelst vuur,
Door geesten gedragen in een als parel getinte holte,
Bewoog haar ziel verder door de betoverde duisterheid.

De Dood liep voor haar en Satyavan,
In de duistere voorkant van de Dood een falende ster.

Boven bevond zich de ongeziene balans van zijn lot.

EINDE VAN CANTO DRIE